

תחיתת המותים כמה אורות, כמה מלוחמות יתעוזרו על ישראל, ואשרי הנמלט מהם, שפטוב (דניאל י) בעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר.

רבי יהודה אמר מכאן, יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבבים. רבי יצחק אמר מכאן, (וכירה י) וצרפתים בחרוף את הפסף ובchantims כבחן את הזב. ובאותם הימים, יהיו ימים אשר יאמרו אין לי בהם ימים אשר יאמרו אין לי בהם חפץ. ומהעה שעברו החרות עד תחיתת המותים עד תחיתת המותים ארבעים שנה. רב הונא אמר, בא ראה, כי ארבעים שנה החלכו בני ישראל במדבר וגוי אשר לא שמעו בقول ה' - כמו כן [מונע] כאן. אמר רב יוסף, כל אלו דבר אחד אמרה. ולסוף ארבעים שנה שהארות עברו והרשעים יכלו, יהיה המותים שוכני עפר. מה הטעם? משום שפטוב (נ�名 א) לא תקום פעמים צרה, ודי להם במאם העבר. ומזמן תחיתת המותים יתשב העולים בשובו, וזה שפטוב ביום ההוא יהיה ה'

אחד ושםו אחד.

רבי אלעזר בן עיר, היה יושב, והיה מצעיר בנפשו מאד. נכנס לפניו רבי יהושע. אמר לו, מראה האור של מאור הולם למה חשובים? אמר לו, מראה וכי רחוב רב נכנס بي, שהרי אני ופחד רחוב נכנס בי, דשארא דאתערו חביבא רואה מה שהתעוזרו חביבינו בעלי חבריתא, ששורה עליהם רום וההוא רום של קדושים, וההוא שהעירו שבשתי יהיה ג אלה, יפה. אבל אני רואה אריכות יתר על אותם שוכני עפר, שבאלר נששי לזמן ארבע מאות ושומונה שנים ממנוע יהיו עזדים כל שוכני עפר בקיומם.

נמשום מה העירו חביבינו על הפסיק שקרה להם בני חת, ח'ת - שיתעוזרו לח'ת ש'ה, והינו שפטוב (יקרא כה) בשנת היובל הזאת פשבו איש אל אח'תו. כשהישתלם הזאת, שהוא חמשת

ברוקא, מקבוץ גליות עד תחיתת המותים, כמה אורות, כמה מלוחמות יתעוזרו על ישראל, ואשרי הנמלט מהם, דכתיב, (דניאל יב) ובעת ההיא ימלט עמד כל הנמצא כתוב בספר.

רבי יהודה אמר מכאן, (דניאל יב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים. רבי יצחק אמר מכאן, (וכירה י) וצרפתים בחרוף את הפסף ובchantims כבחן את הזב. ובאותם הימים, יהיו ימים אשר יאמרו (קהלת יב) אין לי ביהם חפץ, וממשעה שעברו החרות עד תחיתת המותים ארבעים שנה.

רב הונא אמר, פא חי (יהושע ח) כי ארבעים שנה החלכו בני ישראל במדבר וגוי אשר לא שמעו בقول ה', בהאי גוונא (גופא) דכא. אמר רב יוסף, כל אלין חד מלה אמרו, ולסוף ארבעים שנה שהארות עברו והרשעים יכלו, יהיה המותים שוכני עפר. מי טעם, משום דכתיב, (נ�名 א) לא תקום פעמים צרה, ודי להם במאם העבר. ומזמן תחיתת המותים, יתישב עלמא בישובו, הדא הוא דכתיב, (וכירה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושםו אחד.

רבי אלעזר בן עיר, היה יתיב, והיה קא מצטרע בנפשו טפי עאל לקמיה רבי יהושע. אמר ליה חייזו נהיר בוצינא דעלמא למה חשוכן. אמר ליה, חייזו ייחילו סגי עאל בי, דהא אנא חמיה דאתערו חביבא מארי מתניתא, דשארא עלייהו רום קדישין. וההוא דאתערו, דבشتימא יהא פורקנא, שפיר. אבל אנא חמיה אורקה יתירא על אינון דיירא עפרא, דבאלאך שתיתאי לזמן (שמות י"ע) ארבע מאות ותמניא שניין מגיה, יהיו קיימין כל דייר夷 עפרא בקיימיהן.

ובגינן כה אתערו חביבנא, על פסוקא דקרה לון בני חת, ח'ת, דיתערו לחת שנה, והיינו דכתיב,

נמשום מה העירו חביבינו על הפסיק שקרה להם בני חת, ח'ת - שיתעוזרו לח'ת ש'ה, והינו שפטוב (יקרא כה) בשנת היובל הזאת פשבו איש אל אח'תו. כשהישתלם הזאת, שהוא חמשת